

Sygn. akt II Ka 48/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

przy udziale Prokuratora Agnieszki Sobczak

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2017 r.

sprawy **J. M.**

oskarżonego z art. 193 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 24 października 2016 r. sygn. akt VII K 636/15

1. wyrok utrzymuje w mocy;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej W. M. 840 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa w postępowaniu odwoławczym;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 150 zł opłaty za II instancję oraz 20 zł wydatków postępowania.

Sygn. akt II Ka 48/17

UZASADNIENIE

J. M. został oskarżony o to, że w dniu 11 maja 2015 r. w miejscowości C. gm. S., woj. (...) wdarł się na teren Zakładów Mięsnych(...) bez zezwolenia i bez wiedzy właścicielki w.w zakładu (...), tj. o czyn z art. 193 k.k.

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 24 października 2016 r.:

I. oskarżonego J. M. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 193 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 193 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 15 złotych;

II. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej W. M. kwotę 723,24 złotych, w tym kwotę 135,24 złotych podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 110 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego J. M.. Zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego, orzeczeniu temu zarzucił obrazę prawa materialnego w postaci art. 193 k.k. poprzez błędne zastosowanie tego przepisu, w sytuacji, gdy ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że nieruchomości położona w miejscowości C. wraz z budynkami na niej pobudowanymi do 2003 r. dla której Sąd Rejonowy w Siedlcach, Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), objęta są współwłasnością ustawową majątkową małżeńską, a zatem J. M. należy do kręgu osób uprawnionych w myśl art. 193 k.k., a zatem oskarżony nie wyczerpał swoim zachowaniem jakichkolwiek znamion art. 193 k.k.

W konsekwencji tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. M. od zarzucanego mu czynu oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Skarżący obrońca podniósł także zarzuty alternatywne i orzeczeniu Sądu I instancji zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która niewątpliwie miała wpływ na jego treść poprzez:

- jednoznacznie błędne i dowolne ustalenie, że oskarżony J. M. dopuścił się popełnienia czynu przypisanego zaskarżonym wyrokiem w sytuacji, gdy Sąd Rejonowy zaniechał jakichkolwiek ustaleń w zakresie strony podmiotowej czynu z art. 193 k.k., z zgodnie z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym należy stwierdzić, że działanie oskarżonego nie nosi znamienia umyślności w zamiarze bezpośrednim, a zatem konieczne jest uniewinnienie J. M. od zarzucanego mu czynu;

- jednoznacznie błędne i dowolne ustalenie, że oskarżony J. M. wszedł na teren „zakładu: w sytuacji, gdy Sąd Rejonowy definiując Zakład Mięsny (...), nie ustalił zgodnie z treścią art. 55⁽¹⁾k.c. składników wchodzących w skład ww. przedsiębiorstwa oraz pominął w zupełności fakt, że nieruchomości położona w miejscowości C. wraz z budynkami na niej podbudowanymi do 2003 r. dla której Sąd Rejonowy w Siedlcach, Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), objęta jest współwłasnością ustawową majątkową małżeńską, a zatem J. M. należy do kręgu osób uprawnionych w myśl art. 193 k.k., co niewątpliwie nakazuje uniewinnienie J. M. od zarzucanego mu czynu;

- jednoznacznie błędne i dowolne ustalenie, że z porozumienia zawartego pomiędzy oskarżonym, a W. M. należy wywieść normę prawną pozwalającą uznać winę J. M. w sytuacji, gdy oświadczenia zawarte w ww. dokumencie prywatnym, mają skutek wyłącznie pomiędzy stronami tego porozumienia, a zatem nie mogą stanowić podstawy odpowiedzialności karnej J. M., które to błędne i dowolne ustalenie stanu faktycznego w zakresie podstawy odpowiedzialności J. M., skutkowało uznaniem winy oskarżonego z art. 193 k.k., czego konsekwencją jest konieczność orzeczenia zgodnego z wnioskami niniejszej apelacji;

II. obrazę przepisów postępowania, która niewątpliwie miała wpływ na treść wyroku:

- art. 410 k.p.k. poprzez jednoznacznie dowolne pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wynikających z dokumentów: kserokopii postanowienia o umorzeniu (k. 105 – 106), kserokopii zażalenia (k. 109 -111), odpisu postanowienia (k. 112), w sytuacji, gdy ww. dokumenty i treści w nich zawarte mają zasadnicze znaczenie dla ustalenia strony podmiotowej czynu z art. 193 k.k. – brak umyślności po stronie J. M., które to dowody pominięte przez Sąd Rejonowy w całości, powinny stanowić podstawę dokonania w sprawie ustaleń faktycznych, co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego i uznania winy J. M. w zarzucanym mu czynie;

- art. 410 k.p.k. poprzez jednoznacznie dowolne pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z wyjaśnień złożonych przez oskarżonego J. M. w toku rozprawy w dniu 5 września 2016 r. i ustalenie stanu faktycznego wyłącznie w oparciu o szczątkowe wyjaśnienia ww. w sytuacji, gdy

kompletna ocena wyjaśnień J. M. nakazuje uznanie, że brak jest umyślności w przypisanym mu czynie, a ponadto, że wszedł on na teren nieruchomości położonej w miejscowości C. dla której Sąd Rejonowy w Siedlcach, Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), albowiem objęta jest ona współwłasnością ustawową majątkową małżeńską wraz z budynkami na niej pobudowanymi do 2003 r., a ponadto miał na celu podjęcie próby umówienia się z W. M. na przeprowadzenie inwentaryzacji oraz dodał, że W. M. unikała jakiegokolwiek kontaktu z J. M., a zatem osobista wizyta była jedynym możliwym dla oskarżonego sposobem kontaktu z byłą żoną, natomiast uznanie przeciwnie doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego i uznania winy J. M. w zarzucanym mu czynie;

- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez jednoznacznie dowolne pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wynikających z dokumentów: mapki (k. 64 – 66) i księgi wieczystej (k. 48 – 61) z której wynika, że Zakład Mięsny (...), położony jest na terenie nieruchomości objętej współwłasnością ustawową majątkową małżeńską wraz z budynkami na niej pobudowanymi do 2003 r., dla której Sąd Rejonowy w Siedlcach, Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), a zatem J. M. należy do kręgu osób uprawnionych w myśl art. 193 k.k., co niewątpliwie doprowadziło – przy braku ustalenia przez Sąd Rejonowy składników „zakładu” – do błędnego uznania, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 193 k.k., zatem konieczne jest orzeczenie zgodne z wnioskami niniejszej apelacji;

- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez jednoznacznie dowolne pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. zdjęć obrazujących urągającym wszelkie normom sanitarnym warunki panujące na terenie Zakładu Mięsnego (...) a następnie zupełnie błędne uznanie za wiarygodne treści zawartych w zeznaniach W. m., która podała, że „zakładzie produkuje się żywność i muszą być tam zachowane wymogi sanitarne”, w sytuacji, gdy zarówno z ww. dokumentów jak i z wyjaśnień oskarżonego wynika, że wymogi sanitarne na terenie ww. przedsiębiorstwa nie są zachowane, co nakazuje uznanie, że Sąd I instancji zupełnie zaniechał badania celu jaki W. M. miała w zainicjowaniu niniejszego postępowania, a w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego i uznanie winy J. M. w zarzucanym mu czynie;

- art. 7 k.p.k. poprzez jednoznacznie dowolne uznanie, że z porozumienia zawartego pomiędzy oskarżonym, a W. M., należy wywieść normę prawną pozwalającą uznać winę J. M. w sytuacji, gdy oświadczenia zawarte w ww. dokumencie prywatnym, mają skutek wyłącznie pomiędzy stronami tego porozumienia, a zatem nie mogą stanowić podstawy odpowiedzialności karnej J. M., co skutkuje naruszeniem, zasady wyrażonej w art. 1 § 1 k.k., a zatem konieczne jest orzeczenie zgodne z wnioskami niniejszej apelacji;

- art. 7 k.p.k. poprzez jednoznacznie błędną, nielogiczną i sprzeczną z doświadczeniem życiowym ocenę dowodu z zapisu monitoringu wizyjnego z Zakładu Mięsnego (...) i uznanie, że celem wizyty J. M. nie było umówienie się z W. M. na inwentaryzację, albowiem nie wynika to z tegoż zapisu, w sytuacji, gdy ww. monitoring nie zawierał fonii, a sam oskarżony wyjaśnił jaki był cel jego wizyty, a zatem przy braku dowodu przeciwnego, takie ustalenie Sądu I instancji, jawi się jako wyłącznie dowolne, co skutkuje błędnym ustaleniem stanu faktycznego i uznaniem winy J. M. w zarzucanym mu czynie.

W wyniku tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. M. od zarzucanego mu czynu oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania wobec uznania, że społeczna szkodliwość czynu jest znikoma oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W treści apelacji skarżący zawarł także trzeci wniosek o charakterze alternatywnym tj. wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Apelujący wniósł także o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wydruku księgi wieczystej o numerze (...) prowadzonej przez Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Siedlcach, dla nieruchomości wraz z budynkami na niej pobudowanymi do 2003 r. położonej w miejscowości C., na okoliczność tego, że J. M. należy do kręgu osób uprawnionych w myśl art. 193 k.k.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte oraz wniosł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego od Skarbu Państwa. Prokurator wniosł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniosł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, wniosł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniosł o wznowienie przewodu sądowego w celu uzupełnienia materiału dowodowego o decyzję Powiatowego Lekarza Weterynarii w S. zawierającą ocenę stanu sanitarnego zakładu produkcyjnego należącego do oskarżycielki posiłkowej na datę 09.05.2014 r. Obrońca oskarżonego wniosł o oddalenie wniosku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, jako niemającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Prokurator pozostawił wniosek dowodowy do uznania Sądu Okręgowego. Sąd Okręgowy na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. postanowił oddalić wniosek dowodowy z uwagi na fakt, że okoliczność, która ma nim być wykazana (stan sanitarny zakładu produkcyjnego należącego do oskarżycielki posiłkowej) nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w której oskarżonemu zarzucane jest popełnienie występku z art. 193 k.k. Strony procesowe podtrzymały uprzednio złożone wnioski w zakresie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego wobec niezasadności zarzutów podniesionych w jej treści nie mogła stać się podstawą do wydania orzeczenia reformatoryjnego bądź kasatoryjnego. W wyprzedzeniu zasadniczej części rozważań wskazać należy, że ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana została w sposób swobodny, uwzględniający zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, a poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne są prawidłowe. Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnego ze wskazanych przez skarżącego uchybień. Brak jest zatem podstaw, aby zakwestionować prawidłowość zaskarżonego orzeczenia i uznać je za wadliwe. Lektura wywiedzionego środka odwoławczego przemawia za uznaniem, iż skarżący obrońca głównie kwestionuje sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzuconego mu czynu z uwagi na okoliczność, iż w jego ocenie, J. M. znajduje się w kręgu osób upoważnionych do wstępu na teren przedsiębiorstwa należącego do W. M., zatem swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 193 k.k. W realiach niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, że oskarżony J. M. w dniu 11 maja 2015 r. wszedł na teren Zakładów Mięsnych(...) w C.. Taka okoliczność wynika bowiem nie tylko z dowodu o charakterze obiektywnym, a mianowicie zapisu monitoringu, ale także z wyjaśnień samego oskarżonego. Rolą Sądu Rejonowego było ustalenie, czy oskarżony w istocie był osobą upoważnioną do wejścia na sporny teren. Okoliczność ta jest istotna z punktu widzenia możliwości przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za popełnienie przestępstwa z art. 193 k.k. Zgodnie z art. 193 k.k. kto wdziera się do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo ogrodzonego terenu albo wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Osoba uprawniona to taka osoba, która ma prawo do dysponowania danym miejscem w taki sposób, że dla osób trzecich jest to miejsce cudze. Prawo to może wynikać przede wszystkim z norm dotyczących własności, ale także użytkowania, służebności, posiadania (prawa rzeczowe) oraz z najmu, dzierżawy, dożywocia (zobowiązania), a nadto z norm prawa lokalowego i spółdzielczego. Znamiona przestępstwa naruszenia miru domowego może więc zrealizować jedynie osoba, której nie przysługuje – na podstawie obowiązujących przepisów lub istniejącej między stronami umowy – prawo dostępu do obiektu będącego formalnie mieniem "cudzym" (wyr. SN z 3.2.2016 r., III KK 347/15, Prok. i Pr. 2016, Nr 5, poz. 5). Wdarcie się w rozumieniu art. 193 k.k. to przede wszystkim wejście połączone z pokonaniem przeszkody, lecz nie chodzi tu o przeszkodę o charakterze fizycznym, ale o przełamanie woli osoby uprawnionej, która dla wdzierającego się stanowi barierę do pokonania. Sposób naruszenia woli osoby uprawnionej może być różny, jest on przy tym okolicznością drugorzędną, nieistotną z punktu widzenia bytu samego przestępstwa (wyr. SA w Katowicach z 9.12.2010 r., II AKA 384/10, KZS 2011, Nr 5, poz. 75). Objąć może zatem wszelkie formy przedostania się (wejścia) do cudzego zamkniętego mieszkania lub innego pomieszczenia chronionego mirem domowym, tj. wbrew wyraźnej woli jego dysponenta (wyr. SA w Katowicach z 26.4.2007 r., II AKA 47/07, KZS 2007, Nr 11, poz. 41). Niekwestionowanym również pozostaje, co wynika z dowodu w postaci wypisu z księgi wieczystej nr (...), że oskarżony J. M. figuruje jako współwłaściciel nieruchomości gruntowej, na której prowadzona jest działalność gospodarcza Zakłady Mięsne (...). Z treści wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 18 października 2013 r. w sprawie IX GC 509/12 wynika jednak, że spółka należąca uprzednio do obu stron postępowania, została rozwiązana, a prawo do przejęcia majątku

spółki, z jednoczesnym zobowiązaniem do rozliczenia się z J. M., przyznano pokrzywdzonej W. M.. Przemawia to za uznaniem, iż to W. M. była uprawniona do dysponowania spornym terenem i składnikami majątku należącymi do rozwiązanej spółki w okresie zarzucanego oskarżonemu czynu w taki sposób, że dla osób trzecich, w tym dla oskarżonego, było to miejsce cudze. W tym kontekście należy odwołać się do poglądu zawartego w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1961 r. w sprawie V K 381/61, gdzie uznano, iż „cudzym” w rozumieniu art. 252 d.k.k. jest takie miejsce chronione, do którego zamieszkujący ma wyłączne lub **większe** uprawnienia niż wdzierający się. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że niezależnie od treści porozumienia zawartego w dniu 18 października 2013 r. wiążącego wyłącznie strony postępowania, stwierdzić należy, że na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie dnia 18 października 2013 r. w sprawie IX GC 509/12 pokrzywdzonej W. M. przyznano „większe”, niż przysługujące oskarżonemu, prawo do użytkowania terenu i dysponowania majątkiem rozwiązanej spółki. W świetle tych okoliczności należy przyjąć, że pomimo, iż oskarżony J. M., w okresie popełnienia czynu, figurował jako współwłaściciel terenu, na który wdarł się, nie mógł on przebywać w tymże miejscu bez zgody jego dysponenta tj. W. M.. Niewywiązanie się przez pokrzywdzoną z obowiązku rozliczenia się z oskarżonym nie uprawnia J. M. do łamania prawa. Oskarżony swoich roszczeń może dochodzić w postępowaniu cywilnym o podział majątku dorobkowego i podział majątku spółki. Na marginesie zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy za niecelowe uznał załączenie w poczet materiału dowodowego wnioskowanej przez skarżącego, księgi wieczystej, gdyż Sąd Rejonowy uczynił to na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest podstaw, aby kwestionować ustalenie Sądu Rejonowego w przedmiocie umyślności zachowania oskarżonego. W szczególności o jej braku nie mogą świadczyć wskazywane przez skarżącego obrońcę dowody w postaci m. in. odpisu postanowienia o umorzeniu postępowania wydanego w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego z uwagi na popełnienie przez oskarżonego tożsamego czynu we wcześniejszym okresie. Postanowieniem prokuratora Prokuratury Rejonowej w Siedlcach (sygn. akt 1 Ds. 388/15) umorzono dochodzenie w sprawie zaistniałego w dniu 18 i 25 sierpnia 2014 r. w miejscowości C., gm. S. woj. (...) wdarcia się na teren Zakładów Mięsnych (...) bez zezwolenia i bez wiedzy właścicielki zakładu (...), tj. w sprawie o czyn z art. 193 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn popełniony przez J. M. cechuje się znikomą społeczną szkodliwością czynu. Treść przedmiotowego postanowienia była znana oskarżonemu, zatem posiadał on wiedzę w zakresie bezprawności podejmowanych przez niego działań oraz stanowiska pokrzywdzonej w przedmiocie przebywania oskarżonego na terenie Zakładów Mięsnych (...). Dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za to przestępstwo nie ma znaczenia również okoliczność, że kiedy oskarżony wdarł się na teren zakładu, W. M. przebywała poza jego terenem. Nieistotna z punktu widzenia znamion czynu opisanego w art. 193 k.k. pozostaje także motywacja sprawcy, która skłoniła go do wdarcia się na teren zakładu. Skoro ze strony oskarżonego zaistniała potrzeba skontaktowania się z oskarżycielką posiłkową, oskarżony mógł przecież poczekać na jej przyjazd przed ogrodzeniem zakładu. Słusznie za nieprzekonującą Sąd Rejonowy uznał tę część wyjaśnień oskarżonego, w której wskazywał on, iż jego wizyta w zakładzie miała na celu omówienie sprawy inwentaryzacji składników majątku. Takim twierdzeniem przeczy materiał dowodowy o charakterze obiektywnym w postaci zapisu monitoringu, który pomimo braku fonii, jednoznacznie wskazuje, że na terenie zakładów (...) pojawił się w celu udokumentowania stanu sanitarnego. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność ta nie wymaga dalszej argumentacji, gdyż jak wskazano już wcześniej, motywacja sprawcy czynu z art. 193 k.k. jest nieistotna z punktu widzenia odpowiedzialności karnej za to przestępstwo. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i odpowiedzialności oskarżonego, pozostawał także stan sanitarny zakładu. Zważyć należy, że o ile oskarżony J. M. miał jakieś zastrzeżenia w tym zakresie, winien zgłosić je odpowiednim organom, a jego subiektywne przekonanie o uchybieniach w tym zakresie w zakładzie prowadzonym przez pokrzywdzoną w żadnym razie nie usprawiedliwia jego działań niezgodnych z prawem. Z uwagi na powyższe rozważania stwierdzić należy, że wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 24 października 2016 r. w zakresie winy oskarżonego J. M. jest prawidłowy. Zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie budzi również zastosowana przez Sąd Rejonowy reakcja prawnokarna na popełnione przez oskarżonego przestępstwo, gdyż uwzględnia ona wszystkie dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 53 § 1 i 2 k.k. i nie nosi cech rażącej niewspółmierności. Zważyć należy, że sąd orzekający spośród alternatywnych kar wskazanych w art. 193 k.k. wybrał karę rodzajowo najłagodniejszą, tj. karę grzywny. Jej wymiar nie jest wygórowany i odpowiada możliwościom finansowym oskarżonego. W świetle powyżej przedstawionych okoliczności brak jest podstaw do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego lub do uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Brak jest również możliwości umorzenia postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu. Pojęcie "społecznej szkodliwości czynu" nie zostało

zdefiniowane ustawowo, mimo tego, że należy do języka prawnego. Przyjmuje się jednak, że społeczna szkodliwość oznacza, że czyn zawiera pewien ładunek cech negatywnych, wartościowanych ujemnie w procesie jego oceny pod kątem aprobowanych treści społecznych (por. A. Marek, Stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu jako podstawa umorzenia postępowania karnego, Toruń 1970, s. 58-64; K. Buchała, Z rozważań..., s. 15; L. Tyszkiewicz, O definicji przestępstwa, jej strukturze i elementach, PPK 1995, nr 21). Kodeks karny wskazuje na trzy poziomy „społecznej szkodliwości czynu”: „znikomy” (art. 1 § 2 k.k., art. 100 k.k.), „nieznaczny” (art. 59 k.k., art. 66 § 1 k.k.) oraz „znaczny” (art. 94 § 1 k.k.). Analiza art. 115 § 2 k.k., który zawiera zamknięty katalog kryteriów oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu prowadzi do wniosku, że dominujące znaczenie mają okoliczności z zakresu strony przedmiotowej, do której dołączono tylko dwie przesłanki strony podmiotowej (tj. postać zamiaru i motywację sprawcy). Okoliczności związane natomiast z samym sprawcą czynu, takie jak wiek, opinia, właściwości i warunki osobiste, które wpływają na wymiar kary, zostały natomiast w kontekście oceny stopnia społecznej szkodliwości pominięte (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r., V KK 1/08, OSNKW 2008r., nr 9, poz. 75). W orzecznictwie podkreśla się, iż ocena stopnia społecznej szkodliwości konkretnego zachowania powinna być oceną całościową, uwzględniającą okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k., nie zaś pochodną ocen cząstkowych takiej czy innej „ujemności” tkwiącej w poszczególnych okolicznościach i dlatego też, jeżeli w art. 1 § 2 k.k. mówi się o znikomej społecznej szkodliwości czynu, to wymóg znikomości dotyczy społecznej szkodliwości ocenianej kompleksowo, nie zaś jej poszczególnych czynników (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2009r., WA 1/09). Co za tym idzie – dla uznania, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy nie jest wymagane, aby owa znikomość dotyczyła zarówno strony przedmiotowej jak i podmiotowej. Znaczenie ma wypadkowa elementów składających się na społeczną szkodliwość czynu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2003r., III KK 45/03). W realiach niniejszej sprawy, patrząc przez pryzmat wymienionych powyżej kryteriów, które na podstawie art. 115 § 2 k.k. decydują o stopniu społecznej szkodliwości czynu, należy stwierdzić, że czynu przypisanego oskarżonemu nie cechuje znikoma społeczna szkodliwość w rozumieniu art. 1 § 2 k.k. Takiemu ustaleniu sprzeciwia się przede wszystkim nagminność podejmowania przez oskarżonego działań o tożsamym charakterze oraz fakt, że J. M. wdarł się na teren zakładu produkującego żywność, gdzie obowiązują określone normy sanitarne i uczynił to, nie mając na sobie wymaganej odzieży ochronnej. Sąd Okręgowy, na podstawie art. 627 k.p.k., orzekł od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrot kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze, ustalając ich wysokość na podstawie przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r, zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie, z dnia 22 października 2015r. (Dz.U. 2015 poz-1800).

Sąd Okręgowy na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych orzekł od oskarżonego kwotę 150 złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz zwrot wydatków postępowania w wysokości 20 złotych, ustalając ich wysokość na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 456 § 1 k.p.k.